

ligeſom i 1857 fremhæves det ſom en Kjendſgjerning, at Forbrugen af de forannævnte tobpligtige Indførelſeartikler var aftagen paa Grund af den forøgede Konſum af Øl, men i ſelve Behandlingen af dette Spørgſmaal er der derimod den Forſkjel, at medens man i 1857 kun tænkte paa at lægge en Afgift paa Øltilvirkningen ganſke i ſin Almindelighed, uden Henſyn til Beſtaffenheden af de forſkjellige Ølforter og deres heraf følgende større eller mindre Betydning for Forbrugen — et Forhold ſom nu ganſke viſt heller ikke i 1857, paa Øltilvirkningens daværende Standpunkt, fordrede en ſærlig Behandling — lod dette ſig ikke gjøre i 1864; dertil spillede denne Side af Sagen en for betydelig Rolle. Kommiſſionsbetænkningen indrømmer, at det væſentlig er, efterhaanden ſom det ſaakaldte bayerſke Øl er blevet en almindeligere Drik, at Nydelsen af Brændevin og Vin er tagen af, ſaa at en Ølſtat til Dækning af den deraf følgende Nedgang i Toldindtægterne vel nærneſt burde ramme denne Ølſort, men paa den anden Side bør det dog heller ikke nægtes, at ogſaa de andre Ølforter indvirke paa Forbrugen af de oftnævnte fremmede Varer, og desuden, hvad der er det egentlig afgjørende for Kommiſſionens Stilling i ſaa Henſeende, vilde en Skat paa bayerſk Øl, hvoraſ der da antoges at blive tilvirket ca. 53,000 Td. her i Landet, være uden Betydning, da det formentlig kom an paa ikke alene at dække en Indtægtsformindſtelfe, men at ſkaffe Staten en forøget Indtægt. Overligere fremhæves, at da der ikke kunde drages nogen ſkarp Grændſe mellem bayerſk Øl og andet Øl, maatte man medtage de andre bedre og ſtærkere Ølforter, men en Grænselinie mellem Skattepligten og Skattefriheden efter Allets Styrke, hvortil man da maatte komme, vilde næſten være umulig at gennemføre ſom Beſkatningsregel, navnlig af Henſyn til Kontrollen, og Reſultatet — det finantielle Udbytte — vilde deſuagtet ikke blive af nogen Betydning, medmindre enten Skatten blev meget høj, og da ſandſynligviſ virkede hæmmende paa Produktionen, eller den ſkattepligtige Styrkegrad ſattes ſaa lavt, at Principet for Beſkatningen i Virkeligheden blev brudt. Under diſſe Henſyn kommer Kommiſſionen i Spørgſmaalet om, i hvilket Omfang Tilvirkningen ſkal rammes af Skatten, til ſamme Reſultat, ſom er lagt til Grund for Lovudkaſtet af 1857, nemlig at Beſkatningen maa omfatte alle Ølforter, de ſimple med de bedre.

Efter ſaaledes at have begrundet Kommiſſionens Stade ligeoverfor dette forſte og afgjørende Spørgſmaal, motiverer Betænkningen det Reſultat, den dernæſt er kommet til, at al Øltilvirkning, hvorledes og hvor denne end finder Sted, bør inddrages under Beſkatningen. Det fremhæves, at ſkjøndt Huſtilvirkningen maa antages at lade meget Materiale gaa tilſpilde

og frembringer et daarligt Produkt, og derfor boade i økonomiſt og ſanitariſt Henſeende erkjendes for forkaſtelig, kan det af Henſyn til den Rolle, den spiller for Landbefolkningen, paa ingen Maade anbefales at forbyde Huſbrygningen, og der bliver derfor, da en Tilladelse til frit at brygge til egen Brug, men ikke til Salg, foruden at være fuldstændig umulig at kontrollere, ikke vilde fjerne de uheldige Følger af Huſbrygningen, og desuden formindſke Statskaſens Indtægt betydelig, kun en Udvei tilbage, nemlig at beſtatte al Tilvirkning af Øl. Og hertil kom derhos, hvad der i Kommiſſionens Dine meget talte for en ſaadan konſekvent Gjennemførelſe af denne Beſtattung, nemlig at man derigjennem haabede lempelig og efterhaanden at modvirke Tilvirkningen i det Smaa og Huſbrygningen, hvilket økonomiſt ſet anſaaſ for et betydeligt Gode.

Fra de Forudsætninger, hvorfra Kommiſſionen har troet nødvendigiſt at maatte gaa ud, og hvis Motivering ſluttes med, at Kommiſſionen udtaler ſom ſin Formening, at en ſaadan Beſtattung er praktiſt gjennemførlig, ſamt at der, naar Fordringerne ikke ſtilles for høit, vil kunne vindes en ikke ganſke ringe forøget og ſtigende Indtægt for Statskaſen, vender Betænkningen ſig til den anden og ikke mindre vigtige Side af denne Sag, Formen for en eventuel Beſtattung. Der gives i denne Anledning en Fremſtilling af Ølbeſtattningen i de forſkjellige Lande men denne har formentlig, hvad der ogſaa indrømmes i Betænkningen, miſtet ſin væſentlige Betydning, naar man faſtholder de ovenanførte af Kommiſſionens fremhævede Forudsætninger for dens Behandling af hele dette Spørgſmaal, da man derved nødes til at udelukke de fleſte af de Former for en Beſtattung af Øltilvirkningen, der benyttes i Udlandet, ſaa at der, naar Kommiſſionen afgjort udtaler ſig for en Skat paa Malttilvirkningen, kan ſiges næſten ikke at have været noget Valg. Som Grundlag for en ſaadan Maltbeſtattung mener Kommiſſionen, at hverken den i England eller i Norge ſtedfindende Beſtattningſmaade vilde være heldig, men gjenoptager den i Lovudkaſtet af 1858 foreslaaede Beſtattung af Støbefarrets Rumfang, uden Henſyn til Materialets Mængde eller Slags. Det i Betænkningen optagne Lovudkaſt ſlutter ſig derfor i det Hele taget noie til det tidligere Forflag, og alſaa ogſaa til Beſtemmelſerne for Brænderebeſtattningen; her ſkal kun i Forbindelſe med, hvad ovenfor er anført om, at man ved Skatten haabede at hæve Produktionen, leilighedsviſ bemærkes, at Kommiſſionen med Henſyn til et Forbud mod at benytte de mindſte og daarligſt indrettede Malterier ved at ſætte en beſteemt Grændſe for Støbefarets Størrelſe, ikke har ment at kunne gaa fuldt ſaa vidt ſom tidligere foreslaaet i denne Retning.